

הגוף יכול להפוך לחלק מן הרמז.

פירט ומורי (2026) | תדריך ראיות בן עמוד אחד

מה השתנה

מצב פנימי שנוצר בהשפעת חומר עשוי להפוך למידע נלמד, ולא רק לתוצר לוואי. בהתאם למבנה הלמידה, הוא יכול לנבא, לכוון או לווסת התנהגות.

מווסת-הקשר

משנה מתי קשר
בין רמז אחר
לתוצאה תקף.

גירוי מבחין

מסמן מתי פעולה
מסוימת צפויה
לזכות בחיזוק.

גירוי מותנה

המצב הפנימי
מנבא תוצאה
בעלת משמעות.

מסלולי גוף-מוח אפשריים

אותות גוף מגיעים בקלט ואגאלי, שדרתי, הומורלי ומרכזי אל מסלולים מסתעפים שמופּו רק בחלקם אין הקרנה ישירה מן הוואגוס לאינסולה; התחזקות מן ה-PBN במכרסמים אינה מוכיחה ככל טורי יחיד.

מה הממצא אינו מוכיח

- העצב התועה אינו 'גורם להתמכרות'.
- תכונת גירוי אינה זהה לתכונה מחזקת.
- למידה בבעלי חיים אינה כמיהה אנושית סובייקטיבית.
- הסקירה אינה מאמתת טיפול במנגנון המוצע.
- מצב נלמד עשוי להשפיע; הוא אינו כופה פעולה.

למה זה חשוב

מצב פנימי עשוי להיות חלק מן ההקשר הנלמד של התמכרות. האפשרות הזאת מחדדת שאלות על כמיהה, חיזוי, התנהגות תלוית-מצב ופגיעות למעידה. מחקר ההחלמה עשוי להצטרך לבחון כיצד מצבים גופניים נחזים ומתפרשים - ולא רק כיצד מגיבים לרמזים חיצוניים.

שאלות פתוחות

האם מחקרים בבני אדם יוכלו להבחין בין שליטה של גירוי אינטרוספטיבי לבין חיזוק? אילו מצבים עוברים בין חומרים? האם מודלים הכוללים מצב פנימי ינבאו עומק או חזרה טוב יותר ממודלים של רמז חיצוני - בלי לפתולוג תחושות גוף?

לממצא המלא בעברית ובאנגלית

flowhijacked.com/he/new-findings/interoception-addiction-peart-murray-2026

חינמי, דו-לשוני, לא-מסחרי וחינוכי. אינו שירות טיפולי או פרוטוקול קליני.

Peart DR, Murray JE. Neurosci Biobehav Rev. 2026;189:106875. doi:10.1016/j.neubiorev.2026.106875

